

ljubi Jezusček dobri Dragici nekaj božičnih daril. To rekši je brzo odhitela.“

Dragica se spomni prijazne gospe, ki jo z njo govorila, ter pové materi vso zgodbo.

„Res je res“, povzamejo mati. „Ljubi Jezusček ima mnogo poslancev in poslank med dobrimi ljudmi. Gredo od hiše do hiše v njegovem imenu. Tudi k ubogim otrokom jih Jezusček pošilja. Veseli se, Dragica, da je tudi k tebi prišla taka Jezusčkova poslanka. In, če jo še kdaj srečaš, zahvali jo, bodi ji prijazna in hvaležna!“

„O, dà, dà, ljuba mama!“ odgovori Dragica. „Slušati vas hočem vedno in vljudna bom, da bo ljubi Jezusček tudi mene mogel prištevati med svoje otroke!“

Ko je Dragica po božičnih praznikih zopet šla v šolo, je prišla v razred tista gospa. Izpraševala je gospoda učitelja o mnogem otroku in tudi o ubogi Dragici. Ko je slišala o nji le dobro, se ji je približala, pobožala jo ter vprašala, če so ji bile vseč darovane reči.

„Oj kako vseč. dobra gospa,“ odgovori Dragica, ko spozna v gospej ono prijazno osebo, ki jo je nagovorila na poti. Ker je domnevala, da je ta gospa njena dobrotnica, ki jo je poslal sam Jezusček, je še pristavila: „Hvala lepa!“ In poljubila je gospé roko.

„Le bodi vedno dobra in pobožna!“ ji pripomni gospa. „Ljubi Jezusček se te spomni tudi k letu! . . .“

Resnično: Dokler živi med nami še kaj miločutnih, krščanskih src, hodili bodo poslanci in poslanke ljubega Jezusčka še vedno po kočah ubogih ljudi, prinašajoč jim tolažbe in pomoči. . . .

Janko Leban.

Zgodnji sneg.

Peževalo je že štirinajst dni, kar me je iznenadil nekega jutra sneg. Vstal sem in gledal skozi okno. Vse je bilo belo.

Opoldne tistega dne sem šel malo po vasi. Bil sem pri svojcih na počitnicah za par dni. Tupatam

sem zagledal ženske pred kako hišo. Razgovarjale so se o zgodnjem snegu.

Kmetovalci so imeli še veliko pridelkov na polju. Repo, korenje, zelnate glave, peso itd. Skrbelo jih je, če ne bo nehalo, da ne bodo mogli pridelkov spraviti domov.

Proti večeru je nehalo naletavati.

Med tem, ko se je marsikateri kmetič žalostil radi tako zgodnjega snega, so se ga pa otroci nepopisno veselili. Na male vozičke so ga nalagali, da bi se bil voziček kmalu pokvaril. Vlačili so sneg v potok, ki je šumljal skozi vas.

Po vrtovih pa so narejali snežene možice, krogle in hiše. Kadar pa je komu zašel mraz za nohte, je tekel jokaje v hišo k materi in je tožil . . .

„Kajžarjev Jakec je padel v vodo“, so naenkrat zavpili otroci. In v hipu je pritekel hlapec Andrej, velik in čvrst fant, pa izvlekel ubogega Jakca iz vode. Ves premočen je stal potem kraj potoka in si ni upal domov, ker se je bal, da ne bi leskovka pela žalostne pesmi.

Ko se je sneg nekoliko raztopil, so rvale ženice po njivah korenje za prešiče. Razume se, da so imele težko delo. Komaj so prišle do njega. Pa so morale najprej odstraniti sneg, da so videle, kje moli korenje iz zemlje. Ko so ga ženice dovolj narvale, so ga prale v razoru poleg njive. Razor je bil poln vode od talečega se ledu.

Zgodnji sneg ni dolgo pokrival zemlje. Čez dober teden je začelo zopet nekoliko deževati, in sneg se je raztajal.

Tedaj so se veselili kmetovalci, da so mogli spraviti pridelke pod streho. Otroci so pa klavrno hodili po blatnih cestah v šolo.

Mlin. stričnik.

